

Samling af Afgørelser

Sag C-281/15

**Soha Sahyouni
m o d
Raja Mamisch**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht München)

»Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement — samarbejde om civilretlige spørgsmål — forordning (EU) nr. 1259/2010 — anvendelsesområde — anerkendelse af en afgørelse om privat skilsmisse truffet af en gejstlig instans i et tredjeland — åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence«

Sammendrag – Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 12. maj 2016

Præjudicielle spørgsmål — Domstolens kompetence — EU-retlige bestemmelser, som i national ret direkte og ubetinget er gjort anvendelige på situationer, der ikke er omfattet af deres anvendelsesområde — omfattet — betingelse — nødvendigt, at den nationale ret oplyser om en sådan henvisning — ingen sådan oplysning — åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence

(Art. 267 TEUF; Domstolens procesreglement, art. 53, stk. 2; Rådets forordning nr. 2201/2003 og nr. 1259/2010)

Forordning nr. 1259/2010 om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation fastsætter kun de lovvalgsregler, som finder anvendelse på skilsmisse og separation, men regulerer ikke anerkendelse i en medlemsstat af en afgørelse om skilsmisse, som allerede er blevet truffet. Det er derimod forordning nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning nr. 1347/2000, der bl.a. fastsætter regler for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager. Den finder imidlertid ikke anvendelse på sådanne afgørelser, som er truffet i et tredjeland. Anerkendelse af en afgørelse om skilsmisse, som er truffet i et tredjeland, er derfor ikke omfattet af EU-retten.

I en situation, hvor hverken bestemmelserne i forordning nr. 1259/2010, som den nationale ret henviser til, eller bestemmelserne i forordning nr. 2201/2003 eller nogen anden EU-retsakt finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, er det berettiget, at Domstolen fortolker EU-retlige bestemmelser, såfremt disse bestemmelser i medfør af national ret på grund af en direkte eller en indirekte henvisning er gjort anvendelige på sådanne situationer med henblik på at sikre, at disse situationer og situationer, der er omfattet af EU-rettens anvendelsesområde, behandles ens. Domstolen skal derfor efterprøve, om der foreligger tilstrækkeligt præcise oplysninger til, at det er muligt at fastslå en sådan henvisning til EU-retten.

Det tilkommer imidlertid ikke Domstolen at tage initiativ til at foretage en fortolkning af EU-retten, hvis det ikke fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at den nationale ret faktisk godtgør, at EU-retten finder anvendelse. Dette er ikke tilfældet, såfremt den nationale ret går ud fra, at forordning nr. 1259/2010 finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, uden at den har anført andre oplysninger med henblik på at påvise, at forordning nr. 1259/2010 eller andre EU-retlige bestemmelser finder anvendelse på disse faktiske omstændigheder.

(jf. præmis 19, 20, 22, 23, 27, 28, 30 og 31)